

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

vil opnå en styrkelse af loven og dens administration. Samtidig vil bygningskunsten blive stillet på lige fod med fondets andre kunstarter. Dette finder jeg helt naturligt.

Bygningskunsten og brugskunsten er områder, som alle mennesker har direkte berøring med. Menneskets trivsel er i høj grad afhængig af dets omgivelser. De senere års tekniske og økonomiske udvikling rummer en fare for, at byggeriets industrialisering medfører en sådan tilsidesættelse af alle kunstneriske og kulturelle hensyn, at fremtidens byggeri bliver fattigt og åndløst. Der er derfor en samfundsmæssig interesse i, at der sker en udvikling, forskning og kunstnerisk fornyelse på dette område. Gennem støtteordninger til arkitekter, som i særlig grad skønnes at kunne gøre en indsats til fremme af samfundets interesse i kvalificeret arkitektarbejde, kan man antagelig medvirke til en højnelse af det kunstneriske niveau inden for bygningskunsten til gavn for samfundet.

Det er ikke tanken med den foreslåede ændring, at der af fondet skulle ydes støtte til opførelse af bygninger og anlæg, eller at der skulle ydes arbejdslegater til veletablerede arkitekter. Det, der skulle være mulighed for, er støtte til skitseprojekter og konkurrencer særlig inden for områder som byfornyelse, byudvikling og byernes gradvise udbredelse i landskabet. Her er der tale om arbejder til gavn for bredere samfundsinteresser.

Som jeg tidligere har nævnt, forudsættes støtten til de blandede kunstformer administreret under de 3 mands udvalg, de nærmest tilhører. I forbindelse med Solvogn-sagen har der været fremsat ønsker om en nærmere afgrænsning eller præcisering af, hvilke kunstformer ud over de klassiske der skulle kunne støttes af fondet. Undertiden har man brugt betegnelsen »hybride kunstformer« om disse frembringelser. Da dette udtryk ikke forstås alment, og da det heller ikke er egnet til at skabe klarhed over, hvad der tales om, vil man undgå at anvende udtrykket.

Det vil være vanskeligt for ikke at sige umuligt at udforme en fuldstændig og entydig definition på disse blandede kunstformer. Det forekommer mig da også rigtigst og i overensstemmelse med fondets almindelige principper, at det overlades til fondets sagkyndige udvalg at skønne over, hvorvidt der i konkrete tilfælde er tale om en kunstnerisk virksomhed, som naturligt må henføres til fondets område efter

dets almindelige formål og virksomhed. Fastlæggelse i loven af klare definitioner af, hvad der er »litteratur«, »bildende kunst«, »tonekunst« m. v., vil let kunne medføre, at udvalgene hæmmes i deres arbejde, der netop bør være præget af selvstændighed, fleksibilitet og åbenhed over for nye kunstneriske udtryksformer.

I forbindelse med tidligere lovrevisioner har det også været drøftet, om fondets virksomhed skulle udvides til at omfatte de *udøvende kunstnere* som musikere og sceniske kunstnere. Baggrunden for støtte til denne gruppe af kunstnere er en anden end til de grupper af kunstnere, der er omfattet af kunstfondloven. Det, der her er behov for, er først og fremmest støtte til videreuddannelse, der må løses gennem tilstrækkelige bevillinger til uddannelsesinstitutionerne eller inden for lovgivningen om teatre eller musik.

For så vidt angår de ønsker, der er blevet fremsat fra danske *sceneinstruktører* og *filminstruktører* om at blive inddraget under fondets område, er det min opfattelse, at deres forhold må løses gennem lovgivningen om teatre og lovgivningen om filmproduktion, hvor man har sagkundskaben til at bedømme disse skabende kunstneres forhold.

Gennem fondets virksomhed sker der en ikke uvæsentlig *kulturformidling*, selv om det ikke i første række er formålet med fondets virksomhed. Til eksempel kan nævnes gennemførelse af udsmykningsopgaver, deponering af kunst på offentlige institutioner, støtte til koncerter, udgivelse af grammofonplader m. v. Det er afgørende, at der gøres en effektiv indsats for kunst- og kulturformidlingen. Dette er en forudsætning for, at der i befolkningen kan opstå en større forståelse for kunstfondets virksomhed. Samtidig er det imidlertid min opfattelse, at den afgørende indsats inden for kunst- og kulturformidlingen fortsat principielt bør støttes uden for kunstfondlovgivningens rammer gennem særlige finanslovbevillinger eller gennem særlig lovgivning. Der er på finansloven en løbende bevilling til disse formål, for tiden knap 1 mill. kr., og med den nye musiklov og teaterloven er der skabt øgede muligheder for at løse formidlingsopgaverne på disse områder.

Jeg har tidligere i redegørelsen i korte træk været inde på spørgsmålet om, på hvilken måde samfundet bedst støtter den kunstneriske produktion. Loven om Statens Kunstfond bygger jo på et fleksibelt *støttesystem* omfattende sti-